

Tehnologii comunicaționale orientate spre învățarea electronică *Veronica Oboroceanu, lector superior*

Summary

This article presents a theoretical approach – summary of communications technology geared toward e-learning and provides a informational support to optimize this process.

În contextul actual al dezvoltării societății este indispensabil de a produce și, îndeosebi de a învăța aplicarea informațiilor și cunoașterii în acțiune. Această perspectivă este susținută de învățarea electronică, concept introdus de J. Cross în 1998. De-a lungul timpului, tehnologiile comunicaționale și învățarea electronică capătă nu doar popularitate, dar și statut științific. Învățarea electronică reprezintă o modalitate actuală de dezvoltare a educației în corelație cu dezvoltarea tehnologică. Factorii care au impulsionat procesul de implementare a învățării electronice în procesul educațional sunt: *factorul economic, factorul demografic, și factorul informațional*. Cercetătorii V. Cojocaru și V. Gh. Cojocaru definesc conceptul de învățământ electronic - realizarea educației și instruirii prin mijloace electronice [2, p. 11].

Problema TI & C este orientată în aplicarea *computerelor* în procesul învățării. Învățarea electronică se referă și la folosirea mediilor de distribuire a materialelor didactice, contribuind astfel la eficientizarea procesului de predare – învățare – evaluare a cunoștințelor, menționează A. Adăscăliței [1, p. 13].

Învățarea electronică implică utilizarea unui calculator sau a unui set de echipamente digitale într-un mod special, pentru a contribui la dezvoltarea conținutului educațional. În raport cu învățarea, cercetătorii M. Lebedev, O. Pricot, V. Șapkin, susțin că *e-learning* se rezumă la o nouă formă de organizare a procesului instructiv – educativ prin utilizarea tehnologiilor informaționale și comunicaționale.

D. Stockley (2003) afirmă că învățarea electronică este procesul de învățare și formare prin mijloace digitale și educaționale, într – un mod special [2, p. 10].

Un sistem de e – learning, constă într-o experiență planificată de predare-învățare, organizată de o instituție ce furnizează imediat materiale pentru a fi asimilate de elevi /studenți în dependență de atitudinea personală, fără a constrânge agenții activității la co /prezență sau sincronitate.

Medierea învățării electronice se realizează prin diverse metode, de la material pe dischetă sau CD (eventual prin corespondență), la tehnologii de transmitere a conținuturilor prin rețeaua „Internet” [5].

E-learning înseamnă utilizarea noilor tehnologii multimedia și a Internetului pentru a îmbunătăți calitatea învățării, facilitând accesul la resurse și tehnici, precum și schimburile de informații și colaborările la distanță [4].

Această definiție a sistemului e-learning este destul de variată și conține concepte cheie, precum *facilitare, schimb, calitate a învățării și colaborare*. Ceea ce rezultă prezența elevului/studentului în centrul procesului educațional, iar învățarea este facilitată de un educator într-un schimb al cunoașterii, realizat prin colaborare.

În viziunea europeană, sistemul de învățare electronică este considerat ca o componentă cheie a tuturor acțiunilor care vizează realizarea obiectivelor de la Lisabona, susținerea creșterii

economice, precum și calității ofertelor de muncă [2, p. 24].

Aspectele funcționale principale ale mediului ce favorizează învățarea electronică se rezumă la: *soft specializat/educațional* de creare a prezentărilor electronice cu text static sau dinamic; înregistrări audio video; *biblioteci virtuale*; *suport pentru interacțiunea cu sistemele comunicaționale*. Scopul acestor aspecte funcționale în cadrul învățării electronice este de a *transmite cunoștințe*: creare / import, stocare, filtrare, modificare / dezvoltare și publicare de conținut; *de a consolida* asimilarea cunoștințelor: jocuri pe calculator reprezentând scenarii sau studii de caz pentru evaluarea inițială (predictivă), sumativă și finală. Cele mai frecvent aplicate tehnologii comunicaționale și multimedia în învățarea electronică este: poșta electronică (e-mail); prezentări electronice (PowerPoint, Prezi); dialog on-line (chat); testări electronice (e – testing); simulări electronice de proces (e-simulare). Ca tehnologie comunicațională este utilizat și *blogul*. Un blog poate fi personalizat, exprimând opinia unui singur autor, sau este orientat tematic, beneficiind de contribuția mai multor autori. Printre blogurile tematice, de domenii, se regăsesc bloguri de apariții editoriale, bloguri educaționale, sau ale unor evenimente socioculturale. În mediul academic, acestea sunt utilizate pentru a oferi posibilitatea de exprimare a opiniilor, pentru a promova dialogul în cadrul unei discipline, sau ca mijloc educațional [6].

În mediul, în care se produc schimbări continuu, tehnologiile și metodele de instruire interactivă asigură asimilarea cunoștințelor necesare elevilor / studenților pentru a deveni competitivi în activitatea de realizare, dar și în integrarea socială. În acest context, instruirea interactivă în sistemul de învățare electronică se afirmă ca un factor – cheie în societatea postmodernă. E-learning-ul este considerat un sistem de învățământ coerent, prin faptul că oferă o bază pentru dezvoltarea profesională personalizată necesară în materie de inovare și dezvoltare socioeconomică [2, p. 26].

Pentru promovarea învățării electronice, la fel de importantă este *motivarea, conținutul informațional*, dar și *dezvoltarea tehnologică*.

În concluzie, conchidem că este de neconceput existența și evoluția societății moderne fără prezența unor sisteme comunicaționale. Perfecționarea tehnologiilor comunicaționale, rapiditatea și eficacitatea cu care se operează în orice spațiu geografic au intensificat relații performante, iar introducerea acestora în procesul didactic contribuie la dezvoltarea potențialului cognitiv, creativ și critic.

Bibliografie

1. Adăscăliței, A., Instruirea asistată de calculator, Iași, Polirom, 2007.
2. Cojocaru, V., Gh., Cojocaru, V., Instruirea interactivă prin e – learning, Chișinău, Tipografia Centrală, 2013.
3. Corlat, S., & al., Metodologia utilizării tehnologiilor informaționale și de comunicație în învățământul superior, Chișinău, Tipografia Centrală, 2001.
4. Goga, M., Definirea profilului psihopedagogic al tutorului în E – learning, Rezumatul tezei de doctor, București, 2009.
5. Istrate, O., Educația la distanță. Proiectarea materialelor, Editura Agata, 2000.
6. Șoitu, L., Pedagogia comunicării, București, EDP, 1997.

